

Derfor er vi enige med regeringen i at forbedre støtten til voldsofrene, om end vi er meget betænkelige ved konfliktråd, der lægger et helt utilstedeligt pres på forbrydernes ofre. Det er jo faktisk sådan, at de fleste ofre overhovedet ikke ønsker at se deres voldsmænd for deres øjne, og det er ærligt talt helt naturligt.

På den anden side må man altså også sige, at når den opsøgende og forebyggende indsats ikke viser sig tilstrækkelig og forbrydelser alligevel begås, så må forbryderne stoppes. Voldsforbryderne skal stoppes gennem en større opklaringsprocent, en hurtigere retsforfølgning, en straf, der kan mærkes, og en omgående afsoning. Vi ved godt i Venstre, at det kræver flere ressourcer til retsvæsenets aktører, men de penge er vi også villige til at finde. Ikke mindst lægger vi megen vægt på, at politiet også i disse rockertider, der tager mange ressourcer, også har overskud til at skabe tryghed for lovlige borgere og tage sig af de anmeldelser, der indgives for vold og anden kriminalitet.

Vi lovgivere må og skal markere, at samfundet misbilliger enhver form for vold og anden kriminalitet. Samfundet fastsætter grænser, for at den enkelte kan føle sig tryk i fællesskabet. Frihedsstraf er af væsentlig betydning for retssystemets autoritet og den almindelige lovlighed. Ved straftrussel påvirkes de fleste svage sjæle fra at begå kriminalitet, og samfundet, der må og skal have monopol på tvang over for den enkelte borger, kanalisere også herved den retsfølelse, der kræver en sanktion.

På den måde viser samfundet, ikke at der skal hævnes, men at samfundet udtrykkelig tager afstand fra kriminelle handlinger og fordømmer kriminelle handlinger. Den fordømmelse og den afstandtagen er meget vanskelig at få fat i og få øje på i regeringens forslag om ændring af straffeloven, L 145.

Der er unægtelig meget langt fra statsministerens nytårstale til det lovforslag, vi behandler i dag. Statsministeren har efter vor opfattelse med det lovforslag, vi behandler i dag, sat sin troværdighed over styr. Statsministeren har nemlig afsløret, at han måske selv bestemmer, hvad han vil sige i sin nytårstale, men statsministeren bestemmer åbenbart ikke, hvad der skal stå i regeringens lovforslag, og det er jo en højst besynderlig politisk situation.

Heller ikke vor nye justitsminister, der i kølvandet på statsministerens åbningstale forsikrer om, at nu skulle der fremsættes lovforslag om forhøjede strafferammer for voldsforbrydelser,

har kunnet indfri sine løfter. Det fremgår tydeligt af det forslag, vi behandler i dag. Det blev ikke til noget med de forhøjede strafferammer, som justitsministeren havde lovet, og vi må altså konkludere, at det største regeringsparti ikke er det parti, der fører retspolitikken i Danmark. Det er overladt til et meget lille støtteparti, der nu har langt større indflydelse, end vælgerne har ønsket.

Kunne justitsministeren ikke i regeringen komme igennem med forslag om forhøjede strafferammer, så har justitsministeren nu muligheden for at stemme for det lovforslag, som Venstre og De Konservative har fremsat. I Venstre ønsker vi strengere straffe for den helt umotiverede, grove vold, og vi mener, at forhøjelse af strafferammerne er den rigtige måde at gøre det på.

Jeg kunne jo godt have ønsket mig – hvis justitsministeren vil høre efter – når nu jeg står med Ritzaumeddelelsen her, at justitsministeren havde samme brændende ønske om lov og orden, når det drejede sig om vold, som justitsministeren har, når det drejer sig om miljøovertrædelser, hvor der skal gives 4 års fængsel, til trods for at strafferammerne ikke er udnyttet. Det havde været den rigtige måde at gøre det på, og derfor har vi gjort det sådan.

Og jeg vil godt sige, at vi er meget betænkelige ved den måde, Justitsministeriet er begyndt at lovgive på. Jeg mener, vi skal være meget varsomme med at forrykke forholdet mellem den lovgivende og den dømmende magt ved at give præcise direktiver i de enkelte lovforslag om, hvordan straffesagerne skal behandles. Det er vor opgave som lovgiver at fastsætte generelle rammer, og vi går altså ind for forhøjede strafferammer, og det er inden for dem, domstolene så skal arbejde. Retsanvendelsen er efter vor forfatning henlagt til domstolene. Jeg håber, at justitsministeren vil være med til at diskutere disse meget fundamentale spørgsmål om forholdet mellem den lovgivende og den dømmende magt.

Jeg vil så også gerne udtrykke min store skepsis for, om det lovforslag, regeringen har fremsat, overhovedet har nogen som helst virkning. At tro, at man kan få domstolene til at udmåle nogle af straffene med et år mere, kan vi godt indgå et væddemål om. Det er ikke andet end at stikke befolkningen blår i øjnene uden at forklare, hvorfor man løber fra statsministerens nytårstale.